

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Naar Linden blomstrer

Citation: Drachmann, Holger: "Naar Linden blomstrer", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 472. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann08tom-shoot-workid57509/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Naar Linden blomstrer.

Sagte gennem Luften strømmer
Denne Vellugt honningsød,
Og som duftberust jeg drømmer
Med en aaben Bog paa Skød;
Sagte vender Vinden Bladet —
Hvor Parfumen dog er stærk!
Hvad er mig, naar Linden blomstrer,
Selv det lærerigste Værk?

Linden blomstrer, Luften gløder
Tordensvanger, møt af Sol;
Blomst ved Blomst mit Øje møder
Mens jeg vugger i min Stol:
Havens Flora, just som Aaret,
Højest i sin Fylde naaet —
Yppigst Farve, modnest Mængde
Af hvad der blev tænkt og saaret!

Modne Tanker — farvetunge:
Rosen svømmer i sit Blod,
Ældre Slægter, ganske unge,
Podet Par paa samme Rod!
Hydens tætte Skærme skygger
For en nattebleg Jasmin —
Hvor de hvisker, hvor de længes:
Hver om sit, og hver mod sin!

Dér er Gangens Perspektiver
Lukket af en Hasselhæk,
Hvor en Gud sit Væsen driver
Mens han holder Folk for Gæk!
Nu velan! paa Luftens Strømme
Lad os sagte glide hen;
Lad mig, medens Linden blomstrer,
Drømme Tiden om igen!

Sommerferien: Perspektiver
Af en navnløs Herlighed —
Sorgløs Lykke, planløs Iver,
Tyveaarig Kærlighed!
Blandt Kusiner og Verinder,

Kinden brun og Øjet blankt ...
 Hvor det Perspektiv kan lokke,
 Skygge-dybt, og solblink-langt!

Intet Tryk af Verdenssmerte,
 Ingen Slange under Hæl,
 Ingen Frygt for Rim paa „Hjerte“,
 For Begreb som „Gud“ og „Sjæl“;
 Ingen Verdens Ting i Vejen
 For at føle sig som Prins —
 Navnlig naar Kusine Anna
 Er som Fætterten til Sinds!

Ingen Løfter, ingen Eder
 — Som skal brydes næste Dag —;
 Hjerte kun mod Hjerte leder,
 Længslen er saa ung som vag:
 Fantasien er saa stærk, at
 Selv Naturens haarde Lov
 Bliver blødgjort og ophæver
 Bandet over Mark og Skov.

Da blir til en Urskov Lunden,
 Højen til et dristigt Fjæld,
 Persiens Roser klæder Bunden
 Langs med Engens Grøftevæld:
 Og en Duft af Honningsødme,
 Tung og mættet, strømmer ud —
 For Prinsessen knæler Prinsen
 Hviskende: min søde Brud!

Se, Alverden mig tilhører;
 Det er Dit i samme Stund
 Som jeg sitrende berører
 Med et Kys din bløde Mund! —
 Og den fine Taille skælver,
 Mens jeg Armen om den slaar;
 Og af Persiens Roser kranses
 Brudens blanke, blonde Haar! —

Rige Dage, lyse Nætter
 I en fortsat Drømmestand;
 Tæpper, hvor man Foden sætter,
 Skjult Musik fra Søens Strand: